

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 357/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Divko spol. s r. o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dušan Divko, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27 Co 69/2018 z 26. júna 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2019 zo 16. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2019 doručená ústavná [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“ (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 27 Co 69/2018 z 26. júna 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 6/2019 zo 16. júla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) proti žalovaným domáhala odstránenia vodovodného potrubia ako stavby, o ktorej rozhodol súd prvej inštancie tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd svojím napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Sťažovateľka nespokojná s výsledkom konania podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho ako procesne neprípustné odmietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti rekapituluje priebeh konaní pred všeobecnými súdmi a namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej označených práv. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu argumentuje tým, že je ho možné považovať za arbitrárne a svojvoľné, keďže údajne nerešpektuje ustálenú rozhodovaciu prax. Inými slovami, sťažovateľka tvrdí, že krajský súd nesprávne právne posúdil jej vec a neposkytol ochranu jej vlastníckym právam. Aplikáciu a interpretáciu na vec vzťahujúcich sa noriem sťažovateľka považuje za nesprávnu. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namieta a tvrdí, že *„dovolanie splňalo zákonné kritéria, keď som na str. 2 svojho dovolania vymedzila dovolací dôvod a to tak, že na základe správneho posúdenia veci, ako spoluvlastníčky, mala mi byť poskytnutá právna ochrana, pokiaľ ide o môj spoluvlastnícky*

podiel a môžem sa domáhať odstránenie neoprávnených a nepovolených zásahov do nehnuteľností, ktorých som spoluvlastníčka a odstránenia trvajúcich následkov zásahu a to voči žalovanej 1 ako spoluvlastníčke v zmysle § 139 OZ a voči žalovanému 2., v zmysle § 126 alebo 489 OZ...“. Z uvedeného dôvodu je toho názoru, že najvyšší súd tým, že odmietol jej dovolanie ako procesne neprípustné, neposkytol ochranu jej právam, a preto ho sťažovateľka považuje za arbitrárne a porušujúce jej označené práva.

4. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR Rozsudkom Krajského súdu Trenčín 27 Co 69/2018 zo dňa 26. 06. 2018 a Uznesením NS SR 1 Cdo 6/2019-111 zo dňa 16. 07. 2019 porušené bolo.

2. Uznesenie NS SR 1 Cdo 6/2019-111 zo dňa 16. 07. 2019 a Rozsudok Krajského súdu Trenčín 27 Co 69/2018 zo dňa 26. 06. 2018 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Trenčín na nové konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd Trenčín je povinný nahradiť žalobkyni náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 % na účet právneho zástupcu žalobkyne.“

II.

Relevantné ustanovenia právnych prepisov a judikatúrne východiská

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa poslednej vety § 124 zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

13. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

14. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym

dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

15. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

K napadnutému rozsudku krajského súdu

16. Ústavný súd v súvislosti s charakterom a obsahom argumentácie sťažovateľky konštatuje, že sťažovateľka svoje výhrady voči napadnutému rozsudku krajského súdu formulovala tak, akoby išlo o ďalšie odvolanie vo veci. Inými slovami, v argumentácii sťažovateľky absentuje ústavnoprávny rozmer. Jej argumentácia spočíva v nesúhlase s aplikovaným právnym posúdením veci, ktorá v okolnostiach veci by bola spôsobilá založiť niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 421 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

17. Napriek uvedenému, vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie vo veci sťažovateľky, keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a obmedzil sa len na konštatovanie správnosti dôvodov, na ktorých je založený rozsudok súdu prvej inštancie.

18. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí súdov, ktorých konanie predchádzalo konaniu na súde, ktorého rozhodnutie sťažovateľka napáda, nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

19. Keďže krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ústavný súd sa oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Okresný súd na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že sťažovateľka sa domáhala ochrany svojich vlastníckych práv ako spoluvlastníčka predmetných nehnuteľností proti druhej spoluvlastníčke nehnuteľností a jej

manželovi ako žalovaným a žiadala, aby stavba (vodovodné potrubie uložené v zemi na spoločne vlastnených parcelách) bola odstránená. Okresný súd v pomerne rozsiahlom odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu nejde o neoprávnenú stavbu na cudzom pozemku, keďže z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že stavba – potrubie sa nachádza výlučne na pozemkoch v ich spoluvlastníctve (sťažovateľky a žalovanej v prvom rade, pozn.), pričom samotné potrubie je v bezpodielovom spoluvlastníctve žalovaných manželov, preto nie je možný ani analogicky postup v zmysle § 135c ods. 1 zákona č. 40/1964 Sb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Za použitia § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že vec je potrebné posúdiť podľa 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako hospodárenie so spoločnou vecou, pričom z vykonaného dokazovania považoval zároveň za preukázané, že potrubie uložené v zemi nemôže žalobkyňu v doterajšom spôsobe využívania dotknutých pozemkov žiadnym spôsobom obmedzovať (pozri bod 47 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), a teda nedošlo k neprimeraným zásahom do spoluvlastníckych práv sťažovateľky ako žalobkyne.

20. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudkom súdu prvej inštancie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu a v nadväznosti na to aj krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom prvej inštancie je vyčerpávajúco odôvodnený, okresný súd precízne, zrozumiteľne a vyvážene odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nárokoch sťažovateľky, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno v žiadnom prípade hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na všetky relevantné námietky sťažovateľky vznesené v rámci odvolania, ktoré len vyslovilo nesúhlas s právnymi závermi okresného súdu na základe vykonaného dokazovania. Napadnutý rozsudok krajského súdu je primerane odôvodnený, pričom ho nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom rozsudku krajského súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

22. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľný s označeným článkom ústavy a označeným článkom dohovoru, teda že by zo strany orgánov súdnej moci nebola sťažovateľke ústavne konformným spôsobom poskytnutá súdna ochrana podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. že by napadnutým rozsudku krajského súdu bolo porušené jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to vo svojej sťažnosti namietala, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu

23. Vychádzajúc z námietok sťažovateľky, ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý v podstatnom pre posúdenie dovolania sťažovateľky uviedol:

„7. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 CSP, pričom formálne cituje všetky dovolacie dôvody podľa písm. a/, b/ a c/ CSP a dovolací dôvod vymedzila tak, že na základe správneho posúdenia veci, ako spoluvlastníčky jej mala byť poskytnutá právna ochrana, pokiaľ ide o jej dotknutý spoluvlastnícky podiel, teda má nárok na ochranu svojich práv vyplývajúcich z jej spoluvlastníckeho podielu a môže sa domáhať odstránenia neoprávnených a nepovolených zásahov do nehnuteľnosti, ktorých je spoluvlastníčka a odstránenia trvajúcich následkov zásahu a to voči žalovanej 1/ ako spoluvlastníčke v zmysle § 139 OZ a v pomere k žalovanému 2/ ide o ochranu v zmysle § 126 OZ alebo § 489 OZ. Má za to, že pokiaľ si odvolací súd osvojil dôvody súdu prvej inštancie, tak rozhodnutie bolo vydané v rozpore s článkom 2 ods. 2 CSP, ktorý stanovuje právnu istotu...

11. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

12. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, by mal dovolateľ vymedziť a jasne formulovať právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

13. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vymedzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP by mal dovolateľ aj uviesť, ako je dovolacím súdom právna otázka rozhodovaná rozdielne a doložiť konkrétne označené rozhodnutia dovolacieho súdu.

14. Pokiaľ dovolateľ vo svojom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, resp. neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré právnu otázku posudzujú a rozhodujú rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktoré judikáty, stanoviská alebo rozhodnutia mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky.

V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP.

15. Pokiaľ ide o dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP, tieto posudzoval dovolací súd podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP). Dospel pritom k záveru, že dovolateľka nevymedzila právnu otázku spôsobom, ktorý sa vyžaduje a tiež neuviedla rozhodnutia, ktoré by týmto dovolacím dôvodom nasvedčovali (pozri body 11. až 13. tohto rozhodnutia).

16. Za týchto okolností dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne neobsahuje vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP.“

24. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa v ňom argumentáciou sťažovateľky riadne zaoberal a svoje rozhodnutie dôsledne odôvodnil, keď v podstatných citovaných častiach odôvodnenia konštatoval, že sťažovateľka síce namietala nesprávne právne posúdenie veci, avšak ho nedostatočne vymedzila, tak ako to vyžaduje Civilný sporový poriadok, teda ani podľa jedného z uplatnených dôvodov podľa 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

25. Ústavný súd preto konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť ako neprípustné, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Z týchto dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu